

ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก

ระบำรัก

ตัวอย่าง

ศรินกมล

ความรู้สึกลึกลับ... ที่เรียกว่ารัก ระบำรัก

ศรีภิญโญ เวียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0503-3

ภาพประกอบ ณิชนันท์ พงศ์นิพัทธ์

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจมไส้ พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.nalini.com

คำนำ

หากคุณกำลังมองหาเรื่องราวความรักที่เต็มไปด้วยความโรแมนติก และสนุกตื่นเต้นให้ลึ้นอยู่ล่ะก็ 'ระบำรัก' เป็นอีกหนึ่งผลงานของ ศรัณยูชล ที่ไม่อยากให้คุณพลาดกันเลยล่ะ เพราะเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับ ภาพวาดภาพหนึ่ง ซึ่งจะพา 'วาดวิรัณ' นางเอกของเราไปพบเจอกับ เรื่องราวมากมาย โดยเฉพาะภาพภาพนี้ได้ชักนำให้เธอรู้จักกับนักซ่อมแซม ภาพวาดฝีมือดี แต่เบื้องลึกเบื้องหลังของเขานั้นนับว่าไม่ธรรมดา เพราะ เป็นถึงโจรที่ทางการกำลังจับตามอง

ว่าแต่ภาพภาพนี้จะเป็นภาพอะไร มีความสำคัญขนาดไหน เชิญไป ติดตามต่อกันเลยล่ะ ยังไม่ควรพลาด 'ระบำฝัน' ภาคต่อของ 'ระบำรัก' ด้วยนะค่ะ ซึ่งรับรองว่าสนุกและโรแมนติกไม่แพ้กันเลยล่ะค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ကလေးများ

ประวัตินักเขียน

พอเห็นชื่อนักเขียนบนหน้าปกว่า 'ศรัณณ์ชล' บางคนคงแอบบ่นอยู่ในใจว่า 'Clear Ice' เพิ่มนามปากกาอีกแล้ว

'Clear Ice' เป็นนามปากกาที่ผูกพันเพราะใช้ร่วมงานกับสำนักพิมพ์แจ่มใสตั้งแต่เล่มแรก แต่ก็มีความตั้งใจที่มีมานานเช่นกันว่าอยากมีนามปากกาเป็นภาษาไทยที่ใช้ได้กับทุกแนว พอถึงกับที่ปีนี้เป็นปีที่สำนักพิมพ์แจ่มใสมีอายุครบสิบปี อายุก้าวเข้าสู่เลขสองหลัก เป็นการเริ่มต้นที่จะก้าวไปข้างหน้าอีกหนึ่งขั้นก็เลยคิดว่าเป็นโอกาสดีที่จะเปลี่ยนนามปากกามาใช้ 'ศรัณณ์ชล' เสียที

'ศรัณณ์ชล' เกิดที่กรุงเทพฯ พอจบ ม.5 ก็ใช้วุฒิสอบเทียบสอบชิงทุนไปเรียนต่อด้านวิศวกรรมเคมีที่ประเทศอังกฤษจนจบปริญญาเอกกลับมาทำงานที่กรุงเทพฯ หลายปีแล้วค่ะ

เนื่องจากเป็นคนชอบอ่านหนังสือมาตั้งแต่เด็ก เลยขยับมาเขียนเองบ้าง ด้วยความที่รักการท่องเที่ยวเป็นชีวิตจิตใจ อยากรู้ อยากเห็น ชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ จึงอดไม่ได้ที่จะนำเรื่องต่างๆ มาบอกเล่าสอดแทรกอยู่ในงานเขียนของตัวเอง ด้วยความหวังว่าผู้อ่านจะสนุกสนานไปกับเรื่องราวเหล่านี้ด้วยเช่นกัน

ฝากผลงานเรื่องนี้และเรื่องอื่นๆ ไว้ด้วยนะคะ ถ้าอ่านแล้วมีความคิดเห็น คำแนะนำ ทิชมอย่างไร แวะคุยกันได้ที

- Facebook : <http://www.facebook.com/ice.tuchinda>
- แฟนเพจของ Facebook : "Clear Ice/อะมีราห์/ภูวดิ ฐัจินดา/ศรัณณ์ชล"
- Blog : <http://clear-ice.bloggang.com>

หรือฝากข้อความไว้ที่เว็บไซต์ของสำนักพิมพ์แจ่มใสก็ได้เช่นกันค่ะ
ยินดีเสมอค่ะ ^^

ကလေးများ

บทที่ ๖

“หา?...อะไรนะคะ สามแสนกว่ายูโรเลยหรือคะ หมอจะหน้าเลือดไปไหน”

วาดวิธรร้องถามเสียงสูงด้วยความรู้สึกเหมือนจะเป็นลมเสียให้ได้ เมื่อได้ยินว่าถ้าหากต้องการรักษา ‘พ่อ’ ให้หายขาดจากโรคหัวใจที่เป็นอยู่ จะต้องส่งไปผ่าตัดโดยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญโดยตรง ซึ่งในโลกนี้มีอยู่ไม่ถึงสิบคน ที่อยู่ใกล้ที่สุดคือประเทศเยอรมัน โดยสวัสดิการและประกันสุขภาพไม่ครอบคลุม และค่าใช้จ่ายขั้นต่ำก็คือจำนวนเงินที่เธอเพิ่งได้ยินจากผู้เป็นแม่

“เบาเสียงหน่อยทนาย” เตือนวาดปรามผู้เป็นลูกเบาๆ

“แม่กลัวที่ทนายด่าหมอหรือคะ ถึงยังไงก็ไม่มีใครเข้าใจที่เราคุยกันหรอกค่ะ”

“แต่...เราอยู่ในโรงพยาบาลนะ”

คำเตือนนั้นทำให้คนที่กำลังอารมณ์กรุ่นขึ้นเป็นริ้วๆ สงบลงได้ทันที เธอมองไปรอบๆ โถงทางเดินหน้าห้องผู้ป่วยรวมของโรงพยาบาล เซนต์ โรซ ประจำเมืองนี้ซ และได้เห็นดวงตาสารพัดสีหลายคู่ที่มอง

ตรงมาอย่างตำหนิ คนฝรั่งเศสถือหนักหนาเรื่องมารยาทในที่สาธารณะ และการที่เธอทำเสียมารยาทอย่างนี้ หลายคนคงก่นด่าเธอในใจว่า 'Mal élevé...มาเลเว่...badly brought up' หรือแปลเป็นไทยง่ายๆ ว่า 'พ่อแม่ไม่สั่งสอน'

พวกแก้มของเธอร้อนผ่าวขึ้นด้วยความอับอาย ได้แต่พึมพำ

"Je suis désolé...เฉอ ซุย เดโซเล่ (ฉันเสียใจ)"

เดือนวาดยิ้มอ่อนๆ แต่แขนเล็กกว่าแข็งแรงของผู้เป็นลูกสาว

"หายากกลับบ้านไปก่อนเถอะ มาร์เซลคงใกล้ถึงบ้านแล้ว แม่จะอยู่ต่ออีกสักนิด"

"ค่ะ"

วาดวิริณรับคำ และชะโงกหน้าเข้าไปด้านในห้องพักผู้ป่วยอีกครั้ง ภาพเลี้ยวหน้าด้านข้างของมาร์แตง เบอร์นัวท์ที่หลับสนิทอยู่นั้นชัดเจน แสบไว้สืเลือด ร่างที่นอนเหยียดถูกต่อสายระโยงระยางมากมาย เธอไม่เคยเห็นพ่อเป็นแบบนี้และไม่เคยรู้สึกว่าตัวเองไร้ประโยชน์มากขนาดนี้มาก่อน ได้แต่เดินออกจากโรงพยาบาลอย่างหงอยๆ ด้วยความเจ็บปวดและเศร้าลึกอยู่ในหัวใจ

...พระผู้เป็นเจ้า...ได้โปรดอย่าให้พ่อต้องทุกข์ทรมานไปมากกว่านี้เลย

เมื่อสองวันก่อนวาดวิริณกลับบ้านมาพบมาร์แตงนอนไม่ได้สติ อยู่บนพื้น เธอเป็นคนขับรถพาเขามาส่งที่โรงพยาบาลเซนต์ โรซ โรงพยาบาลที่อยู่ใกล้บ้านที่สุดแห่งนี้ด้วยตัวเอง ตอนที่แจ้งว่าเธอมีความสัมพันธ์เป็น 'ลูกสาว' กับผู้ป่วย ทำให้พนักงานที่รับแจ้งมีสีหน้า งงวยเปิดเผย ซึ่งก็ไม่น่าแปลกอะไร ในเมื่อเธอเป็นหญิงสาวเชื้อสาย เอเชียเต็มร้อย ดูอย่างไรก็ไม่มีเลือดยุโรปปนอยู่แม้แต่หยดเดียว ส่วนเขาเป็นชายฝรั่งเศสขนานแท้ ผมสีน้ำตาลเข้มและดวงตาสีเขียวอมฟ้า

แม่บอกว่าพ่อที่แท้จริงของเธอซึ่งเป็นคนไทยเหมือนแม่เสียชีวิตไปตั้งแต่เธออายุได้สองขวบ แม่ซึ่งไม่มีญาติคนอื่นเหลืออีกแล้วที่ประเทศไทยตกลงใจเริ่มชีวิตใหม่ด้วยการมาทำงานที่นี่...เมืองนี้...ประเทศฝรั่งเศส ได้พบรักและแต่งงานกับมาร์แตง เบอร์นัวเจ้าของร้านอาหารฝรั่งเศสเล็กๆ ตอนवादวิรัตน์อายุได้สามขวบ มาร์แตงมีลูกชายติดมาจากภรรยาเก่าที่เสียชีวิตไปแล้วชื่อมาร์คัส อายุมากกว่าเธอสองปี แต่งงานกันได้เพียงปีเดียว เดือนवादก็ตั้งครรภ์ และवादวิรัตน์ก็มีน้องชายต่างบิดาเพิ่มขึ้นมาอีกคนคือมาร์เซล

ตั้งแต่จำความได้จนถึงอายุเกือบครบยี่สิบสี่ปีเต็มในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า วาดวิรัตน์ไม่เคยพบกับความทุกข์หรือความเหงาเพราะอยู่ในฐานะลูกเลี้ยงของมาร์แตงเลย ครอบครัวของเธออบอุ่นจนเรียกได้ว่าอบอุ่น พ่อเลี้ยงชาวฝรั่งเศสรักและเอ็นดูเธอเหมือนลูกสาวแท้ๆ อาจจะยังเทอหนักและทะนุถนอมมากกว่าลูกชายของตัวเองด้วยซ้ำเพราะอยากได้ลูกสาวมานานแล้ว

มาร์แตงกับเดือนवादไม่เคยแบ่งแยกเรื่องลูกฉัน-ลูกเธอ-ลูกเรา มอบความรักและยุติธรรมให้อย่างล้นเหลือ ทำให้สามพี่น้องสนิทและรักใคร่กันมากทั้งๆ ที่ดูแตกต่างกันไปคนละทางและอายุห่างกันไม่น้อย มาร์คัสเป็นพี่ชายที่แสนดี ปกป้องและเอาใจน้องสาวต่างสายเลือด จนเป็นที่เลื่องลือในหมู่เพื่อนฝูงว่าเขาเป็นโรค 'ติดน้องสาว' ส่วนมาร์เซลเองก็หวงพี่สาวไม่น้อยหน้าเช่นกัน

มีเพียงบางครั้ง...นานๆ ทีที่เธออดคิดไม่ได้ว่าอะไรบางอย่างขาดหายไป ถ้ามีพี่หรือน้องผู้หนึ่งอีกสักคน ครอบครัวของเธอจะสมบูรณ์ยิ่งไปกว่าที่เป็นอยู่

มาร์คัส...พี่ชายสุดเท่...อายุมากกว่าเธอสองปี เป็นชายใบหน้าที่หวานแบบหนุ่มฝรั่งเศสตอนใต้แท้ๆ มีผมสีน้ำตาลเข้มและดวงตาสีเขียวอมฟ้าเหมือนพ่อ รูปร่างสูงโปร่งจนเกือบจะบอบบาง มองผาดๆ

คล้ายหนุ่มเจ้าสำอาง แต่แท้จริงแล้วเป็นคนเข้มแข็งและเอาจริงเอางัง กับคนแปลกหน้าเขาอาจจะดูเงิบขริมและเย็นชา แต่ถ้าได้สนิทสนม ด้วยแล้วจะรู้ว่าเขาอ่อนโยนยิ่งกว่าใคร มาร์คัสเป็นเชฟเพราะได้รับ อิทธิพลจากมาร์แตง เขาย้ายไปทำงานที่ปารีสได้เกือบสองปีแล้ว งานหนักจนแทบไม่ได้กลับบ้านมาพบหน้าครอบครัว แต่ความพยายาม ก็ส่งผลให้เกิดความสำเร็จ ตอนนี้เขากำลังรุ่งเรื่อง เพราะเพิ่งได้เลื่อน ขึ้นเป็นรองหัวหน้าเชฟของร้าน Alain Ducasse au Plaza Athénée ร้านอาหารฝรั่งเศสชื่อดังราคาอาหารแพงลิบลิ่วต่างๆ ที่อายุเพิ่งจะยี่สิบหกเท่านั้น เจ้าของร้านคือเชฟชื่อดัง...อเลน ดูกลาสเซ่ ซึ่งเป็นเจ้าของร้านอาหารระดับดาวมิชลินเป็นจำนวนมากที่สุดในประเทศฝรั่งเศส

มาร์เซล...น้องชายสุดหล่อ อายุน้อยกว่าเธอสี่ปี เป็นหนุ่มลูกครึ่ง ไบหน้าหล่อคมได้รับส่วนเด่นจากทั้งพ่อและแม่มาอย่างลงตัว มีผมหยักศกน้อยๆ สีตาและดวงตาสีเขียวเข้ม รูปร่างสูง มีกล้ามเนื้อสวยงามแบบนักกีฬา กำลังศึกษาด้านโบราณคดีอยู่ที่ Université de Nice Sophia-Antipolis หรือเรียกง่าย ๆ ว่ายูนิซ (UNice) ด้วยนิสัยร่าเริง ขี้เล่น เข้ากับคนง่าย และเป็นคนชอบทำกิจกรรม ต่างจาก พี่ชายสุดขริม ทำให้เขากว้างขวาง มีเพื่อนเยอะ และบ๊อบปูลาร์ในหมู่สาวๆ มาก ถึงจะอยู่เมืองเดียวกัน แต่เขาออกไปเช่าบ้านพักร่วมกับเพื่อนๆ เพื่อความสะดวกและคล่องตัว จะกลับบ้านเป็นครั้งคราว เท่านั้น

ส่วนเธอ...วาดวิริณ...มีรูปร่างหน้าตาแบบสาวไทยแท้ๆ ไบหน้ารูปไข่ คิ้วเข้ม ตาโตสีดำนสนิท ผิวสีน้ำผึ้ง ผมสีดำนเหมือนขนนกหน้ายาวเหยียดตรงถึงกลางหลัง ผม...ที่ตั้งใจจะตัดสั้นอยู่หลายครั้งเพราะรู้สึกว่าจะไม่คล่องตัว แต่ก็เหมือนมีอะไรบางอย่างมาขัดเอาไว้ทำให้รู้สึกไม่สบายใจจนไม่ได้ตัดทุกที เลยไว้ทรงเดิมอย่างนี้มาตั้งแต่เด็กไม่เคยเปลี่ยนไปตามแฟชั่นเหมือนสาวๆ คนอื่นๆ

ถึงจะจากประเทศบ้านเกิดมาอยู่ไกลถึงประเทศฝรั่งเศสและยังไม่เคยกลับไปประเทศไทยอีกเลยแม้แต่ครั้งเดียว แต่ดูเหมือนว่าเลือดไทยในกายของเธอจะเข้มข้น เพราะเธอตั้งใจเรียนภาษาไทยที่แม่สอนจนฟัง-พูด-อ่าน-เขียนได้คล่องไม่ต่างจากคนไทยทั่วไป พลอยทำให้ทั้งมาร์คัสและมาร์เซลพอฟังออกและพูดได้ไปด้วย แต่สองหนุ่มไม่ได้ทุ่มเทเรื่องอ่านและเขียนมากนัก พี่น้องทั้งสามรู้สึกสนุกที่มีภาษาอื่นที่สามารถใช้สื่อสารกันได้โดยที่คนส่วนใหญ่ในประเทศฝรั่งเศสไม่เข้าใจ เหมือนกับเป็นรหัสส่วนตัว

นอกจากนั้นवादิวรณยังเรียนมวยไทยมาตั้งแต่อายุแปดขวบ ตอนแรกมาร์คัสก็ไปเรียนเป็นเพื่อนด้วยตามประสาไปไหนไปกัน แต่เรียนได้ไม่นานก็ไม่ชอบ พอเห็นว่าสาวน้อยพอจะดูแลตัวเองได้ก็เลยเลิกเรียนไปใช้เวลาฝึกทำอาหาร ส่วนมาร์เซลชอบกีฬาโลดโผนแบบวินด์เซิร์ฟ เรือใบหรือจักรยานมากกว่า เหลือเธอที่เรียนอย่างต่อเนื่องฝีมือก็เรียกว่าดีพอจนบรรดาครูสอนอยากจะจับไปขึ้นสังเวียนแข่ง แต่มาร์แตงกับเด็อนวาดไม่ยอมเพราะไม่ยอมให้ลูกสาวยึดมวยไทยเป็นอาชีพ เพราะซ้อมแค่สัปดาห์ละครั้งก็ยิ่งเจ็บตัวกลับมาบ่อยๆ เธอก็ไม่ได้มุ่งมั่นถึงขนาดนั้น เพียงแต่ชอบเรียนเพราะรู้สึกสนุกและเหมาะกับนิสัยแก่นแก้วของตัวเองดี

หญิงสาวเรียนจบปริญญาตรีและปริญญาโทด้านคอมพิวเตอร์จากมหาวิทยาลัยเดียวกับน้องชาย พอเรียนจบแล้วก็แบกเป้ตะลอนเที่ยวแถบยุโรปตะวันตก ยุโรปใต้และตะวันออกกลางเสียเกือบหนึ่งปี ถ้าเงินไม่หมดคงจะไปได้ไกลถึงทวีปเอเชีย เพิ่งกลับมาอาศัยอยู่ที่บ้านกับพ่อและแม่ได้ไม่ถึงสัปดาห์และอยู่ในช่วงหางาน มาร์แตงก็มาล้มป่วยลงเสียก่อน

หมอบอกว่าพอจะต้องเข้ารับการผ่าตัดในระยะเวลาไม่เกินหนึ่งเดือน ถ้าปล่อยให้เนิ่นนานกว่านี้ก็จะไม่มีประโยชน์ใดๆ อีก ซึ่ง

หมายความว่าครอบครัวของเธอจะต้องรวบรวมเงินจำนวนที่ว่าให้ได้ภายในระยะเวลาก่อนหนึ่งเดือนเช่นกัน

ครอบครัวของเธอเรียกได้ว่าเป็นชนชั้นกลาง ไม่ได้ยากจน แต่ก็ไม่ได้ร่ำรวย ต่อให้รวบรวมเงินเก็บของทุกคนเข้าด้วยกันก็ยังไม่ได้ถึงหนึ่งในสามของเงินที่จำเป็นต้องใช้เสียด้วยซ้ำ ถึงจะประกาศขายเฟอร์นิเจอร์ ขายบ้าน ขายรถ ขายทุกอย่างที่มีก็ไม่ได้หมายความว่าจะได้เงินเร็วอย่างที่ต้องการ

เงินจำนวนสามแสนยูโรเป็นเงินจำนวนมากขนาดที่เธอนึกภาพไม่ออกว่าถ้าเป็นเงินสดมันจะกองสูงขนาดไหน ธนบัตรขนาดใหญ่ที่สุดที่เธอใช้ประจำก็คือยี่สิบบูโร กับห้าสิบบูโรบ้างเป็นครั้งคราว ลองมองคำนวณเล่นๆ สามแสนยูโรเท่ากับธนบัตรยี่สิบบูโรจำนวนหนึ่งหมื่นห้าพันใบ หรือธนบัตรห้าสิบบูโรจำนวนหกพันใบ

...แค่นี้คิด...ห้องสี่ของเธอก็นับป้วนไปหมดแล้ว

วาดวิรัตน์เพิ่งจะจอดรถ ดับเครื่องและไขกุญแจเข้าบ้าน มาร์เซลก็ขับรถของเขาเข้ามาจอดพอดี เธอจึงก้าวยาวๆ เข้าไปหา พออีกฝ่ายเปิดประตูรถและลงมายืน เธอก็โผล่กอดเขาเอาไว้แน่น วงแขนแข็งแรงของคนเป็นน้องชายที่กอดตอบทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น...นิดหน่อย

"พ่อเป็นยังไง หมอว่าไงบ้าง"

มาร์เซลถามขณะที่เดินโอบคนเป็นพี่สาวเดินตรงไปยังประตูบ้าน เขาได้ไปโรงพยาบาลมาแล้วครั้งหนึ่งตอนที่เธอโทรศัพท์ไปบอกข่าวอยู่จนการผ่าตัดฉุกเฉินสำเร็จและพ่อฟื้นชีวิตอันตราย เขาก็กลับไปพักผ่อน แพ้ก็สิ่งของที่จำเป็นต้องใช้ใส่กระเป๋า กลับมาอยู่บ้านชั่วคราวเพื่อดูแลครอบครัว

อีกมือที่ถือกระเป๋าเดินทางใบโตเกือบจะปล่อยสิ่งที่ถือให้หลุดจากมือเมื่อได้ฟังรายละเอียดและจำนวนเงินที่จำเป็นต้องใช้

"สามแสนยูโรเชียวเธอ"

เขาทวนคำลั่นอย่างไม่อยากเชื่อหู

"ใช่" เธอตอบอย่างอ่อนแรง ก่อนจะทรุดตัวนั่งลงบนโซฟาในห้องนั่งเล่น "มากจนไม่รู้ว่าจะไปหามาจากไหน"

"บอกมาร์คัสหรือยัง"

"ยังไม่ได้โทรศัพท์หามาร์คัสเลย พี่ชายใหญ่ของพวกเรายังเป็นคนที่กังวลด้วย จะเครียดกันไปใหญ่ มาร์คัสเงินเดือนสูงก็จริง แต่ก็เชื่อว่าจะมีเงินเก็บมากขนาดนั้นเสียเมื่อไหร่ สมบัติที่มีก็เป็นแพลตที่เพิ่งจะดาวนึ่งไป ต้องผ่อนอีกหลายปี กับรถอีกหนึ่งคัน จะหยิบยืมใครก็..."

วาดวิรัถไม่ได้พูดจนจบประโยค ได้แต่ถอนหายใจเอือกใหญ่
หลับตาลงอย่างท้อใจ

มาร์เซลที่นั่งอยู่ข้างๆ เงยบไปครู่ใหญ่ ก่อนจะสะกิดเรียกเธอ

"วิกตัวร์"

นั่นเป็นชื่อเล่นๆ ที่มาร์คัสตั้งให้เธอตั้งแต่ยังเด็ก 'Victoire' หรือ 'Victory'... ซัยชนะ เป็นชื่อที่เขาบอกว่าเหมาะกับน้องสาวผู้แข็งแกร่งและไม่ยอมแพ้ใคร เป็นชื่อที่ขึ้นต้นด้วยตัว 'V' เหมือนชื่อจริง และออกเสียงง่ายกว่า 'หวาย' ซึ่งเป็นชื่อเล่น มาร์เซลเองก็พลอยเรียกเธออย่างนี้ตามพี่ชายไปด้วย

หญิงสาวลืมหูลืมตาขึ้น และได้สบตากับดวงตาสีเขียวเข้มที่เปล่งประกายตื่นเต้นระคนรู้สึกผิดหน้อยๆ เธอขมวดคิ้วนิดๆ

"อะไรหรือ"

ชายหนุ่มขยับปากคล้ายจะตอบ แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ ลุกยืนขึ้นและดึงมือเธอให้ลุกยืนขึ้นด้วยกัน บอกสั้นๆ

"มาที่ห้องใต้ดินด้วยกันหน้อย"

"ทำไมล่ะ"

"เอาเถอะน่า"

เธอเดินตามน้องชายไปโดยไม่ได้ถามอะไรอีก เก็บความสงสัยเอาไว้ในใจ เพราะรู้ว่าเธอจะได้รับคำตอบในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้าอยู่แล้ว

ห้องใต้ดินเป็น 'ถ้ำ' หรือสถานที่ส่วนตัวของมาร์แตง เก็บหนังสืองานอดิเรก และอื่นๆ ของเขาเอาไว้เต็ม พวกเธอสามพี่น้องไม่ได้ถึงกับไม่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาเยี่ยมกราย แต่ก็รู้ได้โดยอัตโนมัติว่า มาร์แตงไม่ชอบให้ใครเข้ามาโดยที่เขาไม่อยู่หรือเขาไม่ได้อนุญาต

มาร์เซลพาเธอมาหยุดยืนอยู่หน้าภาพวาดเก่าแก่ขนาดใหญ่ สูงหนึ่งเมตรกว่าๆ มีความกว้างน้อยกว่าความสูงเล็กน้อย มันเป็นภาพของชายที่แต่งตัวหรูหราเหมือนกับบาทหลวงในยุคก่อน ทำหน้าเศร้า ยืนอยู่ข้างกับสิ่งที่เธอแอบเรียกในใจว่า 'ผีดิบ' เพราะเป็นภาพวาดของโครงกระดูกที่มีเนื้อสีดำคล้ำห่อหุ้มเอาไว้ เห็นซี่โครงชัดเจนทุกซี่ เหมือนกับคนป่วยขาดสารอาหาร นัยน์ตากลวงโบ๋ จมูกเป็นรู ฟันขาวเรียงเป็นแถว คลุมผ้าสีขาวท่าทางคล้ายกำลังเดินระบำอยู่ ด้านล่างของบาทหลวงและผีดิบมีม้วนกระดาษยาว หักกลางตรงช่องว่างระหว่างร่างทั้งสอง มีภาษาโบราณอะไรสักอย่างเขียนเอาไว้ฝั่งละสี่บรรทัด ซึ่งเธอไม่เคยสนใจที่จะถามถึงความหมายของมัน

วาดวิวัฒนไม่เคยมองว่าภาพนี้สวยงามที่ตรงไหน ดูน่ากลัวเสียด้วยซ้ำ แต่มาร์แตงรักภาพนี้มาก เขาเคยเล่าให้ฟังว่ามันเป็นสมบัติตกทอดของตระกูล ทวดของเขาเคยให้ความช่วยเหลือชาวเอสโตเนีย ที่หนีเข้ามาในฝรั่งเศสสมัยที่ถูกโซเวียตยึดครอง และได้มอบภาพนี้ไว้ให้เป็นการตอบแทน

"ภาพนี้...ทำไมเธอ" เธอหันไปถามเขา

เขาไม่ตอบ กลับย้อนถาม "วิกตอร์จำเอ็มมานูเอลได้มั้ย"

เธอพยักหน้า จำผู้หญิงที่มาร์เซลเคยคบอยู่ด้วยพักหนึ่งได้เป็น

อย่างดี เอ็มมานูเอลเป็นสาวฝรั่งเศสสวยเซ็กซี่ นิสัยร่าเริงและขี้เล่น อายุมากกว่าน้องชายของเธอสองปี ชื่อเหมือนกับภาพยนตร์อีโรติกชื่อดังสมัยก่อน

"ผมเคยพาเอ็มเข้ามาในห้องนี้..."

"อย่าบอกนะว่า..."

หญิงสาวทำตาโต และพอได้เห็นอาการเขินนิดๆ ของคนเป็นน้องชายก็รู้ได้ทันทีโดยไม่ต้องขยาดความว่าเขาพาอดีตแฟนสาวเข้ามาทำ 'ซุกซน' อะไรในห้องนี้

"นั่นไม่ใช่ประเด็น" ชายหนุ่มรีบบอก ใบหน้าหล่อคมชัดสีแดงเรื่อๆ "ประเด็นก็คือเอ็มเป็นนักเรียนศิลปะ เธอบอกผมว่าถ้าภาพนี้เป็นของจริง มันเป็นภาพที่มีคุณค่าและราคาสูงมาก ผมเลยคิดว่าเราน่าจะขายภาพนี้อามาสมทบเงินค่าผ่าตัดพอ"

สิ่งเล็กๆ ที่เรียกว่า 'ความหวัง' ผุดขึ้นมาในหัวใจของวาดิวรัน แต่มันยังไม่เด่นชัดนัก

"ถ้าชายภาพนี้ไปโดยไม่ปรึกษาพ่อ ต่อให้ผ่าตัดจนหายดีขึ้นมา พ่อเห็นว่าภาพหายไป โรคอาจย้อนกลับ ได้หัวใจวายขึ้นมาอีกรอบ"

"ตอนนั้นผมคุยกับเอ็มเล่นๆ เหมือนกัน เอ็มบอกว่าไม่เห็นจะยาก ก็วาดภาพเลียนแบบขึ้นมาแทนที่สักภาพ คนไม่ชำนาญน่าจะดูไม่ออกหรอก"

"หา?...?" เธออุทานเบาๆ พยายามเพ่งมองว่าภาพนี้มีอะไรผิดปกติจากที่เธอเคยเห็นมาก่อนหรือไม่ แต่ก็ดูไม่ออก "...นี่ๆ มาร์เซล อย่าบอกพี่นะว่ารูปนี้..."

"เฮ้ย... คุยกันเล่นๆ นะวิคตอร์ ไม่ได้ทำจริง" เขาหัวเราะขำท่าทางดี๊ดี ของเธอ "เอ็มบอกผมเองว่าภาพวาดยากอย่างนี้ ฝีมือของเธอทำไม่ได้หรอก อีกอย่าง... ไข่ว่าแล้ววาดเหมือนแล้วจะใช้ได้เลยที่ไหน ต้องมีกรรมวิธีทำให้มันดูเก่าเหมือนของโบราณด้วย ต้องใช้ผู้เชี่ยวชาญ"

"อ้อ...เข้าใจละ แต่ยังมีปัญหาอีกหลายข้อนะ เราจะรู้ได้ยังไงว่าภาพนี้เป็นของจริงหรือเปล่า มันเป็นภาพอะไรที่ก็ไม่รู้ด้วยซ้ำ จะขายได้ราคาพอเอามาผ่าตัดพหรือเปลาก็ไม่รู้"

"เอ็มบอกผมว่าถ้าภาพนี้เป็นภาพเดี่ยวๆ ละก็ มันก็อาจไม่ได้แพงอะไรมากมายนักหรอก แต่บังเอิญว่าภาพนี้มันเป็นส่วนหนึ่งของภาพชุดนะ เอ็มบอกไว้เหมือนกันแต่ผมจำชื่อไม่ได้แล้ว วิคตัวร์ลองสังเกตดีๆ ลีว่าด้านซ้ายของภาพมีมือสีดำๆ โผล่มา ชายผ้าของบาทหลวงก็ถูกตัดหาย แคมบาทหลวงยังมองไปทางซ้ายด้วยใช้มัย ส่วนผีดิบมองทางขวาเหมือนกับว่ากำลังมองไปที่ใครสักคน ถ้าเอาไปขายคนที่มียภาพก่อนหน้าหรือหลังจากนี้ เขาคงอยากได้ภาพนี้"

"แปลว่า...เราจะตั้งราคายังไงก็ได้ล่ะสิ"

"ก็ทำนองนั้น เอ็มบอกว่าการซื้อขายงานศิลปะมันขึ้นอยู่กับความพอใจ คนที่สะสมงานศิลปะส่วนมากก็เป็นพวกมีเงินเหลือใช้ไว้ผลาญทิ้งอยู่แล้ว เงินไม่กี่แสนยูโร..." พูดถึงตรงนี้มาร์เซลก็ยกไหล่ "...แต่ก็นะ...คงขึ้นอยู่กับโชคของเราด้วยนั่นแหละ"

วาดวิรัตน์แหม่มริมฝีปากเข้าหากันอย่างใช้ความคิด สายตาของเธอจ้องไปหน้าเคาร์โศกของบาทหลวงสลับกับความรื่นเริงจนเหมือนกำลังแสร้งยิ้มของผีดิบแล้วก็ตัดสติใจได้ โพล่งออกมาเสียงค่อนข้างดัง

"ชาย เราต้องขายภาพนี้มาร์เซล นายยังคุยกับเอ็มอยู่หรือเปล่า"

"คุย เลิกกันได้ด้วยดี ก็ยังเป็นเพื่อนกันอยู่"

"ช่วยถามเอ็มหน่อยได้ไหมว่าใครที่พอจะช่วยบอกได้ว่าภาพนี้เป็นภาพจริงหรือปลอม เป็นภาพอะไรของที่ไหน ราคาเท่าไร และใครที่จะวาดภาพนี้ได้เหมือนจนพอจับไม่ได้บ้าง อย่าลืมนะว่างบเรามีไม่เยอะ ถ้าราคาแพงเกินไปละก็ไม่ใช่ไหนะ งบขอไม่เกินสักพันยูโรได้ไหม"

"จะโทรหาเอ็มเดี๋ยวนี้เลย"

เขามองพร้อมกับหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองออกมา เดินขึ้นไปด้านบนเพื่อหาสัญญาณที่ดีขึ้น ปลอ่ยให้เธอนั่งลงบนเก้าอี้และมองภาพตรงหน้าต่ออย่างใจลอย

ชายหนุ่มกลับเข้ามาในห้องหลังจากนั้นไม่กี่นาทีพร้อมกับกระดาษแผ่นหนึ่ง บอกกับพี่สาวด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

"เอ็มบอกว่ามีนักซ่อมแซมภาพวาดชื่อดัง ซ่อมแซมภาพวาดต่างๆ ของศิลปินดังๆ มาแล้วหลายคน ไม่ว่าจะยากเย็นแบบแวน โก๊ะห์หรือ เรอแนร์ มองปราดเดียวก็รู้แล้วว่าภาพไหนเป็นของจริงหรือของปลอม แอมยังวาดภาพเลียนแบบได้เหมือนเปียบชนิดถ้าไม่ใช่แว่นขยายส่องหรือเข้าเครื่องตรวจไม่มีทางรู้เด็ดขาด ทำได้ทุกอย่างตามที่เราต้องการ แล้วก็เป็นคนทำงานเร็วมากด้วย เหมาะกับพวกเราที่มีเวลาไม่เยอะ"

คำว่า "ชื่อดัง" ทำให้หญิงสาวนี้วหน้าเล็กน้อย

"ดังก็แปลว่าแพง แอมงานยุ่งมากนะสิ บอกเอ็มไปหรือเปล่าวว่าเราไม่มั่งบและรึบมากนะ"

"ก็เพราะบอกนะสิ เอ็มก็เลยแนะนำคนนี้มา เขามีความเป็นศิลปินสูง เรียกว่าศิลปะดีตัวพ่อเลยละ รับงานตามความพอใจ ถ้าถูกใจก็รับ ถ้าไม่ถูกใจก็ไม่รับ ถ้าถูกใจมากทำฟรีให้ก็มี แล้วแต่อารมณ์นะ เอ็มบอกวาลองไปคุยกับเขาดู ถ้าเขารับทำ เราก็โชคดีไม่ต้องไปหาคนอื่นอีกเลย ถ้าเขาไม่รับค่อยมาว่ากันอีกที ระหว่างนี้เอ็มจะช่วยหาข้อมูลของคนอื่นที่พอจะทำได้เพิ่มเติมไปพลงๆ ด้วย"

"เขาอยู่ที่ไหนนะ"

"ปารีส"

"มีเบอร์โทรศัพท์มั้ย"

"ไม่มี อีเมลติดต่ออะไรก็ไม่มี มีแต่ที่อยู่"

"งั้นเดี๋ยวพี่จะเดินทางไปเองพรงนี้เลย บินจากนี้ซไปปารีสโพลต์"

เข้าสู่ตของอีชีเจ็ต* ประมาณเก้าโมง ไปถึงที่โนนก็สิบโมงครึ่ง"

"วิคตัวร์จะไปทำไม มาร์คัสก็อยู่ที่นั่น" เขาแย้ง

เธอส่ายหน้า "บอกมาร์คัสไปก็ไม่ได้ทำอะไรเร็วขึ้นหรอก มาร์คัสงานยุ่งมาก ส่วนพีนะยังไม่มึงงานทำ อีกอย่างพีจะเอารูปไปด้วย ถ้าเขาตอบตกลงจะได้เริ่มทำงานกันได้เลย ไม่ต้องย้อไปย้อมมา จริงไหม"

"ก็...จริง"

"ไหนล่ะ ชื่อกับที่อยู่" เธอถามพร้อมกับแบมือ

เขาไม่ยอมส่งให้ "ผมจะไปด้วย"

"นายจะไปทำไม นายต้องเรียน ต้องอยู่ดูแลพ่อกับแม่ อีกอย่าง... ถ้าเรื่องภาพนี้ล้มเหลว นายต้องช่วยแม่ทำอะไรอีกหลายอย่าง"

"แต่..."

"พี่ดูแลตัวเองได้ นายก็รู้นี่"

มาร์เซลยิ้มฝืดๆ เขารู้ว่าพี่สาวดูแลตัวเองได้จริงๆ ใครหน้าไหนที่คิดจะรังแกสาวสวยคนนี้ เจอมวยไทยสวนกลับไปจนเลือดสาด ซ้ำเลือดซ่านอง กระตุกหัก เดินแทบไม่ได้มาหลายรายแล้ว แต่ก็อดเป็นห่วงและลังเลไม่ได้

เธอเข้าใจความคิดของน้องชายได้ดี จึงเสริมขึ้นว่า "ถ้ามีอะไร มาร์คัสก็อยู่"

"ก็ได้" เขาถอนหายใจอย่างยอมแพ้ และส่งกระดาษในมือให้

วาดวิธมองชื่อและที่อยู่ของคนที่เขาต้องพึ่งพาเพียงแวบเดียว ก็จำได้แม่นยำ

...ลูค ลานาต

...มงมาร์ต** ...ปารีส

* easyJet - สายการบินต้นทุนต่ำของฝั่งยุโรป ซึ่งสามารถจ่ายเฉพาะค่าบริการการบินเท่านั้น หากต้องการใช้บริการเสริมจะต้องจ่ายเงินเพิ่ม และไม่มีการจองที่นั่งล่วงหน้า ผู้โดยสารจะต้องเข้าไปต่อคิวและเลือกที่นั่งบนเครื่องบินเอง

** Montmartre - บริเวณทางตอนเหนือของกรุงปารีส ในเขตที่สิบแปด (18th arrondissement) มีลักษณะเป็นเนินเขาสูง 130 เมตร เต็มไปด้วยสตูดิโอของศิลปิน ร้านอาหาร ร้านขายของมากมาย

บทที่ 2

ตัวอย่าง

ลูกกำลังเหนื่อยและอารมณ์ขมขื่นมากที่สุด...

แต่...แน่นอนว่าไม่ว่าจะพยายามเพ่งจับผิดอย่างไร ทั้งปีแอร์ เลอโดยอง และเจอร์ราร์ด นัวร์เต้ ตำรวจสากลนอกเครื่องแบบสอง นายที่นั่งอยู่ตรงข้ามก็ไม่พบความผิดปกติบนใบหน้าที่เกลื่อนรอยยิ้ม เป็นมิตร และกิริยาอ่อนโยน พร้อมให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ของเขาเลยแม้แต่น้อย

ชายหนุ่มสอบถามในรายละเอียดอย่างเป็นธรรมชาติ ตอบคำถาม ทุกข้ออย่างใจเย็น ตรงไปตรงมา มีหลักฐานยืนยันทุกคำพูดชัดเจน ...เรามีความสามารถพิเศษในการโน้มน้าวและทำให้ผู้คนเชื่อถือ อยู่แล้ว

เพียงไม่กี่นาทีที่ท่าของตำรวจทั้งสองนายก็อ่อนลง พูดคุยกันอีก ไม่ถึงสิบนาทีก็ขอตัวลากลับ แต่ไม่ก่อนหน้าที่จะมอบนามบัตรให้ พร้อมกับย้ำว่าหากนึกอะไรออก หรือมีข้อมูลอะไรให้ติดต่อไป ซึ่งเขาก็กินคำอย่างกระตือรือร้น

ลูกโบกมือลาผู้มาเยือน ยืนมองจนมั่นใจว่ารถที่ทั้งสองนั่งอยู่นั้น

ถูกขับห่างออกไปจนพ้นสายตาแล้ว จึงปิดประตูเดินขึ้นไปยังสตูดิโอ ส่วนตัวซึ่งอยู่ชั้นหนึ่ง* ยกมือทั้งสองข้างขึ้นกุมขมับอย่างใช้ความคิด ...เกิดอะไรขึ้น

เขาตั้งคำถามและรวบรวมสมาธิเรียบเรียงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมาซ้ำๆ

อาชีพอันเปิดเผยและสร้างชื่อเสียงให้กับลูกก็คือการซ่อมแซม ภาววดและรับวาดภาพเลียนแบบ นานๆ ที่เขาถึงจะรับวาดภาพตาม สิ่งหรือภาพ original บ้าง แต่เขาไม่รับงานสะเปะสะปะ รับเพียง เฉพาะงานที่รู้สึกจะทำหายหรืออยากทำจริงๆ แถมยังคิดค่าแรงสูงลิ่ว จนคนทั่วไปส่วนใหญ่ได้ยินแล้วพากันถอยกรูดหนีหายไปเกือบหมด ลูกค้าหลักของเขาจึงเป็นแกแลลอรี่ชั้นสูงและพิพิธภัณฑสถานชื่อดังต่างๆ ซึ่ง เน้นงานคุณภาพที่ต้องใช้ฝีมือและความอดทน

รายได้จากตรงนี้พอเพียงให้เขาใช้ชีวิตพุ่มเฟือยอย่างสบายๆ ได้ คลุกคลีอยู่ในวงการที่ได้รับข่าวสารว่องไว มีอิสระและจำเป็นต้อง เดินทางบอย ซึ่งเป็นไบเบิกทางที่ดีให้กับอีกอาชีพหนึ่ง ซึ่งเขามีความ ชำนาญไม่ต้องย่ำไปกว่ากัน...หรืออาจจะ...มากกว่า แต่ไม่สามารถเปิดเผย และสร้างชื่อเสียงให้กับตัวเองในวงกว้างนอกจากคนในวงการเดียวกันได้ ...โจระ

ลูกไม่ใช่โจระระจอกๆ ธรรมดาทั่วไป เขาขโมยเฉพาะงานศิลปะ ชั้นสูงมาเก็บสะสมเอาไว้ เขาไม่ได้ขโมยโดยเน้นที่มูลค่าหรือคุณค่า อะไร ขโมยด้วยเหตุผลสั้นๆ คำเดียวว่า 'ชอบ' โดยมีคติประจำใจ ว่าจะขโมยเฉพาะงานจากเศรษฐีมีเงินเหลือใช้ไม่เดือดร้อนที่หวานเงิน ชื่องานศิลปะมาเก็บสะสมไว้ดูส่วนตัวเท่านั้น ไม่แต่ะงานศิลปะอันเป็น

* ประเทศในยุโรปเช่นประเทศอังกฤษและฝรั่งเศสจะนับชั้นที่อยู่บนพื้นดินว่า ชั้น ground และนับชั้นที่ เหนือขึ้นไปอีกชั้นว่าชั้นหนึ่ง ซึ่งตรงกับชั้นสองของประเทศไทยหรืออเมริกา

สมบัติประจำชาติหรือพิพิธภัณฑน์ นอกจากนั้นยังลงมือหลังจากหาข้อมูลและวางแผนอย่างรอบคอบ ไม่เคยต้องปะทะกับใคร และไม่เคยเสียเลือดเนื้อ ทุกครั้งเขาจะวางของที่เขาสร้างเลียนแบบเอาไว้แทนที่เจ้าของงานศิลปะซึ่งเขาขโมยมาที่ยังไม่รู้ว่างานศิลปะที่ตนเองครอบครองอยู่เป็นของปลอมจนกระทั่งถึงบัดนี้มีอยู่หลายคน ดังนั้น...เท่าที่เขารู้ ยังไม่มีเจ้าทุกข์คนไหนแจ้งความว่าโดนโจรกรรม

...ว่าที่จริงแล้ว เขายังไม่เคยทำให้ใครเดือดร้อนจริงๆ จังๆ เสียด้วยซ้ำ

...หรือถ้ามี...ก็ยังไม่มีการออกมาไว้วางใจ

ดังนั้น...ถึงแม้เขาจะลงมือปฏิบัติการมาหลายต่อหลายครั้ง และมีงานศิลปะเก็บสะสมอยู่หลายสิบชิ้นกระจายไปตามเซฟแฮร์หลายแห่งทั้งในประเทศฝรั่งเศสและประเทศอื่นๆ ในยุโรป ถ้าตีราคาก็เป็นเงินจำนวนหลายล้านยูโร แม้จะพยายามปิดบัง แต่เขาก็มีชื่อเสียงในแวดวงพอสมควร โดนตำรวจสากลและตำรวจต่างชาติจับตามองอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้จัดอยู่ในรายชื่อที่เรียกว่า 'ต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ' เขาเคยให้ความร่วมมือกับตำรวจในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับงานศิลปะในฐานะที่ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญเป็นครั้งคราวเสียด้วยซ้ำ และ...เขาไม่เคยโดนตำรวจตมกลืนถึงตัวมาก่อน...

...จนกระทั่งครั้งนี้

เมื่อวันอาทิตย์ของสัปดาห์ก่อน...สเตฟาน...เพื่อนร่วมอาชีพ...โจรซึ่งเคยมีบุญคุณให้ความช่วยเหลือด้านข้อมูลกับเขามาแล้วหลายครั้ง เคยร่วมงานกันมาบ้างสองสามหนขอรับรองให้เขาช่วยขโมยภาพวาดชุดใหญ่ซึ่งมีชื่อว่า Danse Macabre...แดนซ์ แม็คคาเบอ หรือ Dance of Death...ระบำความตาย จากพิพิธภัณฑน์ Niguliste หรือพิพิธภัณฑน์ของโบสถ์เซนต์นิโคลาส (St. Nicholas' Church) ซึ่งอยู่ในเมือง

ทาลลินน์ (Tallinn) เมืองหลวงของประเทศเอสโตเนีย เนื่องจากว่า สเตฟานรับงานมาแล้วแต่ไม่สามารถทำได้ เพราะประสพอุบัติเหตุทางรถยนต์จนบาดเจ็บหลายแห่ง ทั้งขาและแขนข้างขวาหักจนต้องใส่เฝือก

แน่นอนว่า... ลูคพยายามปฏิเสธ

'สเตฟาน... นายก็รู้ว่าฉันไม่ขโมยภาพที่เป็นสัญลักษณ์ประจำชาติ ไทน์ นอกจากภาพ Danse Macabre จะเป็นสัญลักษณ์ของเมือง ทาลลินน์แล้ว ยังอยู่ในพิพิธภัณฑ์... เกมยังไม่ใช้พิพิธภัณฑ์ธรรมดา แต่เป็นพิพิธภัณฑ์ที่อยู่ในโบสถ์อีกต่างหาก บาปยิ่งกว่าบาป'

'ฉันรู้ลูค ฉันรู้ ฉันขอโทษจริงๆ แต่ฉันไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใคร นอกจากนาย ถ้าฉันไม่สามารถส่งมอบงานได้ภายในวันอาทิตย์ที่จะถึงนี้ ผู้ว่าจ้างต้องเอาฉันตายแน่ๆ'

เห็นท่าทางกลัวจนลนลานของเพื่อนแล้ว เขาก็อดสะกิดใจไม่ได้ ปกติแล้วสเตฟานเองก็คล้ายเขา ไม่ได้มุ่งเป้าหมายไปทำงานศิลปะในพิพิธภัณฑ์ การที่ยอมรับงานว่าจ้างอย่างนี้ แสดงว่าผู้ว่าจ้างจะต้องมีอิทธิพลไม่น้อย ภาพชุดใหญ่ขนาดนี้ ค่าจ้างน่าจะเฉียดๆ เจ็ดหลัก ยูโรหรืออาจจะเกิน

'ใคร'

'นายก็รู้ว่าฉันบอกไม่ได้'

'ถ้านายไม่บอก ฉันก็คงช่วยอะไรนายไม่ได้'

'ได้ยินคำปฏิเสธเสียงแข็งแล้ว ผู้ขอความช่วยเหลือทำหน้าที่คล้ายจะร้องไห้ พยายามประนีประนอม

'เอาอย่างนี้ ถ้านายช่วยฉันจนได้ภาพมา ฉันจะบอกนาย'

'สเตฟาน...' เขาลากเสียงเตือน

'ฉันรู้หรือกว่าหลังจากส่งมอบงานแล้ว โจรคุณธรรมอย่างนาย คงไม่ยอมอยู่หนึ่งเฉย จะต้องพยายามหาทางขโมยภาพทั้งหมดนั้นกลับไปที่คืนให้โบสถ์แน่ๆ ถึงตอนนั้นฉันจะช่วยนายเต็มที่ ฉันสัญญา ฉัน

ยอมรับว่าคิดผิดที่โลกมากับงานนี้มา แต่ฉันก็รับมาแล้ว จะคืนงานก็สายเกินไป ทำไม่ได้แล้ว เพราะฉะนั้น...ตอนนี้นายช่วยฉันก่อนได้ไหม นายคงไม่อยากเห็นเพื่อนที่นำาสงสารคนนี้จบชีวิตต่างๆ ที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือกนะ เห็นแก้มิตรภาพที่คบกันมานานเกือบสิบปี ฉันเคยช่วยนายตั้งหลายครั้ง'

โดนสเตฟานทวงบุญคุณซึ่งๆ หน้า และยังได้รับสัญญาว่าจะช่วยเหลือในสิ่งที่เขาตั้งใจทำในภายหลังแล้ว ลูคก็ได้แต่ถอนหายใจ

'นายไม่เบียดเบียนนะ'

'ไม่เบียด'

'ค่าจ้าง...'

'ให้นายเจ็ดสิบ ฉันเอาสามสิบก็พอ ถือเป็นค่านายหน้าละกัน ฉันกำลังร่อนเงินนิดหน่อย'

'ก็ได้ ฉันจะรับทำงานนี้แทนนาย'

'ขอบคุณมากลูค ครั้งนี้ถือว่าฉันติดหนี้นาย'

'เออ จดบัญชีไว้เลย ฉันเอาคืนแน่'

ถึงตอนนี้...ลูคไม่แน่ใจแล้วว่าบัญชีที่วานี้จะยังใช้ได้ไหม แล้วจะไปเอาคืนกับใคร

เขาออกเดินทางจากปารีสในวันรุ่งขึ้นโดยการปลอมตัวพร้อมกับใช้พาสปอร์ตปลอมของสวิตเซอร์แลนด์ในชื่อ 'องรี บล็องค์' ไปยังเมืองทาลลินน์ โดยไม่ลืมที่จะสร้างหลักฐานอ้างอิงที่อยู่ในปารีสไว้ด้วย เขาใช้เวลาเตรียมการ ดูลาดเลาด้วยการแฝงตัวเป็นนักท่องเที่ยวในเมืองทาลลินน์เพื่อเตรียมการจะขโมยภาพชุดใหญ่อยู่สามวัน

แม้ว่าภายในพิพิธภัณฑ์จะห้ามถ่ายรูปเด็ดขาดก็ไม่ใช่ปัญหา เพราะเขามีความทรงจำแบบภาพถ่าย* กวาดตาผ่านไป เพียงแวบเดียว

* Eidetic หรือ Photographic memory - ความสามารถในการบันทึกภาพ เสียง หรือสิ่งต่างๆ ในความทรงจำได้อย่างแม่นยำ

เขาก็สามารถเก็บรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งคนส่วนใหญ่มักมองข้ามไปได้ชัดเจน และสิ่งที่เขาเคยเห็นแล้วจะถูกบันทึกเอาไว้ในเซลล์สมองโดยไม่มีวันลืม ถ้าเป็นงานปกติ เขาจะต้องใช้เวลาระยะหนึ่งเตรียมการวาดภาพเลียนแบบมาสวมแทนที่ แต่สำหรับงานนี้เป็นงานด่วนที่ ได้รับต่อมา...อย่างไม่มีเต็มใจและชอบใจนัก จึงไม่มีเวลาพอ เขาได้แต่หวังว่าหลังจากที่ช่วยสเตฟานเรียบร้อยแล้วจะสามารถขโมยภาพกลับมาคืนได้โดยเร็วที่สุด ให้ทางพิพิธภัณฑน์เดือดร้อนน้อยที่สุด

พอคืนวันที่สี่ ชายหนุ่มพร้อมที่จะลงมือ และลอบเข้าไปในโบสถ์ตอนกลางคืน ก็พบว่าภาพที่เขาเล็งเอาไว้อยู่หลายวันนั้นได้ถูกสับเปลี่ยนเป็นของปลอมหมดทั้งชุดไปเรียบร้อยแล้ว นอกจากนั้นระบบรักษาความปลอดภัยที่เขาศึกษาและหาทางหนีที่ไล่ไว้เรียบร้อยแล้วถูกเพิ่มเติมขึ้นมา โชคดีที่เขาเป็นคนเตรียมพร้อม ช่างสังเกตและว่องไวพอ ไม่อย่างนั้นคงจะถูกจับได้แน่ๆ

...มีใครบางคนลงมือตัดหน้า

...ใครบางคนที่ว่าแผนไว้นานแล้ว

ลูกได้แต่ถอนตัวจากมาด้วยความผิดหวังและงงววย เขารีบบินกลับปารีสเป็นการด่วน แล้วพบว่าไม่ว่าเขาจะพยายามอย่างไรก็ไม่สามารถหาตัวสเตฟานได้ รวากับว่าเพื่อนของเขาได้สลายตัวไปกับอากาศเรียบร้อยแล้ว มันผิดปกตินักและทำให้เขาสังหรณ์ไม่ดีจริงๆ

และวันนี้...หลังจากที่กลับถึงปารีสได้เพียงแค่วันเดียว ตำรวจสากลก็ตามกลับมา กลิ่น...ซึ่งน่าจะมีใครคนอื่นจงใจปล่อยเอาไว้ให้สาวมาถึงเขา

...ใครบางคนที่ใช้วิธีเดียวกัน และ...ต้องการให้เขาเป็นแพะรับบาป

เขารู้สึกถึงความประสงค์ร้ายที่แผ่ออกมาจากเรื่องที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ที่นี่ สัญชาตญาณบอกกับเขาว่านี่เป็นจุดเริ่มต้นของเหตุการณ์อะไรบางอย่างที่...ไม่ดีนัก

...ใครกัน

...และ...คนผู้นั้น...ต้องการอะไร

เสียงกริ่งซึ่งเตือนว่ามีแขกมาเยือนที่หน้าประตูทำให้ลูคซมวดตัวเข้าหากัน เขามั่นใจว่าหลังโบกมือลาตำรวจสากลสองนายนั้นแล้ว ก่อนจะปิดประตู เขาได้แขวนป้ายไว้ว่า 'ไม่รับแขก' เพราะไม่ต้องการถูกรบกวน ดังนั้นเขาจึงนั่งเฉยอยู่กับที่ แต่ดูเหมือนว่าคนที่อยู่ตรงหน้าประตูจะไม่ยอมเชื่อ เพราะเมื่อเขาไม่ตอบรับ แทนที่จะถอยทัพจากไป กลับยิ่งกดกริ่งซ้ำๆ ติดๆ กันไม่ยอมหยุด

"อะไรกันนักหนา"

ชายหนุ่มบนกับตัวเองอย่างหัวเสีย เดินไปที่เครื่องอินเตอร์คอมเพื่อดูว่าใครเป็นคนก่อกวนการใช้ความคิดอันสงบสุข และพอได้เห็นใบหน้าที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอมอนิเตอร์ชัดตา หัวใจของเขาก็เต้นระรัวเร็วขึ้นเล็กน้อย อุทานออกมาอย่างคาดไม่ถึง

"ละไม่มาด"

นั่นเป็นชื่อของเธอ...หญิงสาวชาวไทยซึ่งเคยช่วยเหลือเขาเอาไว้ตอนที่เขาไปเที่ยว...และ...ทำงาน...ที่ประเทศไทยเมื่อคริสต์มาสที่ผ่านมา เขาเคยบอกเธอไว้ว่าถ้ามีโอกาสมาฝรั่งเศสให้ติดต่อหาเขา เขาไม่นึกว่าเธอจะเล่นไม่อีเมลหรือโทรศัพท์มาหาก่อนล่วงหน้า แต่บุกมาถึงที่แบบนี้ พร้อมกับข้าวของพะรุงพะรังเสียด้วย

ลูคซรู้สึกดีใจระคนหนักใจ ดีใจที่ได้พบเธออีกครั้ง และหนักใจว่าในเมื่อกำลังมีเรื่องยุ่งยากใจอย่างนี้ เขาจะหาเวลาดูแลเธอจากไหนกัน

และ...แน่นอนว่า...คนที่ไม่เคยลืมนบุญคุณใครอย่างเขาไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากจะกดปุ่มปลดล็อกเพื่อเปิดประตูให้เธอ...

...คนที่...เคย...ทำให้หัวใจของเขา...หวั่นไหวในช่วงเวลาหนึ่ง

วาดวิวัฒนาการแห่งน้อยและอารมณ์ชุ่มฉ่ำเป็นที่สุด...

...นอกจากจะเป็นห้วงมาร์แตง...พ่อที่ยังคงมีอาภรณ์นำวิตกอยู่ที่โรงพยาบาลแล้ว...

...กว่าจะสามารถพูดจาหวานล่อมและโน้มน้าวให้แม่เห็นด้วยกับเธอและมาร์เซลเรื่องขายภาพวาด และยอมให้เธอเอามันเดินทางมาปารีสเพื่อไปพบกับคนที่ไม่รู้จักตามลำพัง...

...กว่าจะทะเลาะโต้เถียงกับเจ้าหน้าที่สายการบินอัสซีเจ็ต เพื่อเอาภาพวาดอันเป็นสมบัติของตระกูลที่อาจมีราคามหาศาลขนาดที่จะเป็นค่าผ่าตัดให้พ่อขึ้นเครื่องได้...

...กว่าจะทนนั่งตรงกลางระหว่างนักท่องเที่ยวชาวจีนที่ชำนาญการเล่นเก้าอี้ดนตรี ขึ้นเครื่องก่อนและจองที่นั่งข้างหน้าต่างคนหนึ่ง ริมทางเดินคนหนึ่ง เว้นที่นั่งตรงกลางให้กับคนที่ขึ้นเครื่องช้ารับเคราะห์ไป ระหว่างบินก็คุยกันด้วยภาษาจีนข้ามหัวเธอที่เป็นผู้รับเคราะห์คนนั้นด้วยเสียงที่ดังราวกับอยู่ห่างกันคนละช่วงตึกไปตลอดทาง...

...กว่าจะขึ้น RER B จากสนามบินชาร์ลส์ เดอ กาล* มาลงที่สถานี Gare du Nord หอบรูปภาพลากกระเป๋าไปยังสถานี Barbès - Rochechouart เพื่อต่อ MERTO สายสองสีน้ำเงินไปยังสถานี Blanche เพราะไม่อยากเสียเงินขึ้นแท็กซี่เข้าเมืองที่รถติดจนมิเตอร์พุ่งกระฉูด...

...กว่าจะเดินจากมูแรง รุจ** ตะเกียกตะกายขึ้นเนินชันแถมขรุขระด้วยพื้นหินแบบโบราณของมงมาร์ตมาถึงแพลตตามที่อยู่ใต้อาคาร ซึ่งอยู่สูงเกือบจะถึงโบสถ์ซาเคร เกอร์*** บนยอดเขา

* Charles de Gaulle หรือ CDG สนามบินนานาชาติของกรุงปารีส

** Moulin Rouge - คาบาเรต์ที่มีชื่อเสียง สร้างขึ้นตั้งแต่ปี 1889 อยู่บริเวณย่านโลเกีย (Red-light district) ของกรุงปารีส ใกล้กับมงมาร์ต โดดเด่นด้วยกังหันสีแดงบนหลังคา โด่งดังเรื่องการเต้นแคน-แคน (can-can dance) และยังมีชื่อเสียงมากขึ้นเพราะภาพยนตร์เรื่อง Moulin Rouge

*** Basilique du Sacré-Cœur - เรียกสั้นๆ ว่าซาเคร เกอร์ เป็นโบสถ์โรมัน-คาทอลิก อูทิศให้แก่หัวใจศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า ตั้งอยู่บนยอดเขามงมาร์ต ซึ่งเป็นจุดที่สูงที่สุดของกรุงปารีส

มองมาร์ตอยู่แล้ว มองเห็นทิวทัศน์ได้เกือบทั่วเมืองปารีส เห็นกระทั่งหอไอเฟล* ที่อยู่ไกลถึงเขตเจ็ดขนาดจิ๋วอยู่ลิบๆ...

...เธอก็แทบจะหมดแรง

ยิ่งพอมมาถึงหน้าประตูบ้านซึ่งเป็นจุดหมายในการมาเยือนกรุงปารีสครั้งนี้ แล้วพบกับป้ายที่คล้ายจะกระแทกดวงตาและตบหน้าของเธอว่า 'ไม่รับแขก' ความผิดหวัง ความหงุดหงิด และความท้อแท้ที่ผสมปนเปี่ยมทำให้ความอดทนของเธอซึ่งมีขนาดไม่ต่างจากเส้นด้ายบางๆ เท้าโหระขาดฝั่ง

นิ้วเรียวกดกริ่งข้างประตูหนึ่งครั้ง ด้วยความหวังเล็กๆ ว่าเขาจะมีน้ำจิตน้ำใจบ้าง แต่พอรอไปสักกระยะแล้วไม่มีการตอบรับ หญิงสาวก็กระแทกกริ่งระรัวตามแรงอารมณ์ กะว่าถ้าเขาอยู่ในนั้นก็เอาให้หูพิการไปเลย

จู่ๆ เธอก็ได้ยินเสียง 'ตืดตืด' ดังขึ้น ต่อด้วยเสียง 'คลิก' เธอรู้ได้ทันทีว่าใครก็ตามที่อยู่ข้างในกดปุ่มปลดล็อกออกแล้ว เธอไม่รอช้ารีบผลักประตู ฝ่าเข้าไปข้างในอย่างไม่คิดจะเกรงใจอะไรอีก

วาดวิริณพบว่าตัวเองเข้ามายืนอยู่ในห้องขนาดเล็กซึ่งมีลักษณะเป็นห้องกึ่งแสดงภาพวาดและห้องรับแขก บนโต๊ะขนาดเล็กที่ล้อมรอบไปด้วยโซฟายังคงมีถ้วยกาแฟที่มีร่องรอยว่าถูกดื่มไปแล้วถ้วยละน้อยอยู่สามถ้วย ซึ่งหมายความว่าก่อนหน้าที่เธอจะมาถึง เขาเพิ่งมีแขกอย่างน้อยสองคน

เสียงฝีเท้าซึ่งกำลังเดินลงบันไดจากชั้นบนดังสายตาของเธอให้จ้องไปทางนั้น และเมื่อได้เห็นผู้ที่เดินเข้ามาในห้องซัดตา เธอก็ถึงกับอ้าปากค้าง

* Eiffel Tower - มีชื่อเล่นว่า 'สุภาพสตรีเหล็ก (Iron Lady)' สร้างขึ้นเมื่อปี 1889 ออกแบบโดย Gustave Eiffel เป็นสิ่งก่อสร้างที่สูงที่สุดในกรุงปารีส และเป็นสัญลักษณ์ประจำประเทศฝรั่งเศส ตั้งอยู่ในชองเดอมาร์ส (Champ de Mars) ซึ่งอยู่ในเขตเจ็ด (7th arrondissement) ของกรุงปารีส

ก่อนจะมาถึงที่นี่ วาดวิรัตน์พยายามหาข้อมูลของคุณ ลานาตจาก อินเทอร์เน็ต แต่ก็ไม่พบรูปถ่ายของเขาเลยสักภาพ เลยจินตนาการ หน้าตาของเขาไปต่างๆ นานา ไม่ว่าจะเป็นศิลปินหนุ่มหมวดเพิ่มแบบ ฮิปปี ศิลปินหนุ่มกลางๆ ใส่แว่นกลมๆ สีซาสวมหมวกเบเรต์ ศิลปินหนุ่มใหญ่สวมสูทเนียบท่าทางเจ้าอารมณ์ หรือศิลปินสูงวัยปลายผม ขาวหมวดเพิ่มสูบยาจากกล่องยาสูบขนาดยาว

แต่ไม่ว่าจะเป็นแบบไหนก็ไม่ใช่ศิลปินหนุ่มร่างสูงโปร่ง สวมเสื้อเชิ้ตปล่อยชายทับกางเกงยีนง่ายๆ โบหน้าหล่อเหลาค่อนข้างหวาน ล้อมด้วยผมสีน้ำตาลอ่อนจนเกือบจะเรียกได้ว่าเป็นสีบลอนด์ ดวงตา ด้านหลังแว่นตาไร้กรอบเป็นสีฟ้าอ่อนใสเจือสีเทา ฉายแววจลัดเจลิ้ว คล้ายกับมองทะเลจิตใจของผู้คนได้ รับกันได้อย่างเหมาะสมกับจุมูกโด่ง และริมฝีปากหยักบางที่มมปากทั้งสองข้างยกขึ้นน้อยๆ อย่างที่เห็นอยู่ ตรงหน้า

ดูรวมๆ แล้วลูก...เป็นชายหนุ่มรูปงาม...มาก ที่หน้าตาคคล้ายกับ พี่มาร์คัสของเธออยู่แปดถึงเก้าส่วน เพียงแต่ลูกอาจจะอายุมากกว่า มาร์คัสสักเจ็ดหรือแปดปี ถ้าจับลูกกับมาร์คัสมายืนข้างกันแล้วบอกว่า เป็นพี่น้องกัน รับรองว่าทุกคนที่ได้เห็นจะต้องเชื่อ

ก็...ขนาดเธอที่เป็นน้องสาวของพี่ชายต่างสายเลือดแท้ๆ ยังรู้สึก ร้อนผ่าวไปทั้งตัว หัวใจเต้นผิดจังหวะจนแทบจะหลุดร่วงออกจากข้อ ของมัน

ยิ่งเขาคสียิ้มให้อย่างอ่อนโยน ประกอบกับแวตาคที่ฉายความยินดี ที่ได้พบ ระคนความอ่อนหวานอยู่บางๆ ยิ่งทำให้หัวใจของเธอเต้นแรง มากขึ้นไปอีก แต่เพียงไม่นานหัวใจของเธอก็เกือบจะหยุดเต้นไปเสีย อย่างนั้น เมื่อเขาทักเธออย่างคั้นเคย

"ละไม่มาด..."

...ละไม่มาด

...ใคร

วาดวิริธแน่ใจว่าเพิ่งจะเคยได้ยินชื่อนี้เป็นครั้งแรก แต่...มันสะดุดหูและสะดุดใจอย่างบอกไม่ถูก ชื่อของใครคนหนึ่งซึ่งเป็นภาษาไทย...แต่ไม่ใช่ชื่อของเธอ

...แปลก

แต่เธอก็ไม่มีเวลาสงสัยในความรู้สึกของตัวเองนาน เพราะเขาเดินเข้ามาจับมือข้างที่ปล่อยหูที่กระเป๋ไว้กับพื้นและไม่ได้ถือรูปภาพเอาไว้ไว้แน่น และเอ่ยต่อเป็นภาษาอังกฤษว่า

"...ยินดีต้อนรับสู่ปารีสครับ"

"เอ่อ..." หญิงสาวสะดุ้งขึ้นเล็กน้อยอย่างไม่ทันตั้งตัว ค่อยๆ พลั้วมือออกจากการเกาะกุมอย่างระมัดระวัง ยึดตัวตรงและจ้องหน้าเขาเขม็งบอกเป็นภาษาฝรั่งเศส "...ฉันคิดว่าคุณคงจะจำคนผิด ฉันเพิ่งจะเคยพบคุณเป็นครั้งแรก และที่สำคัญ...ฉันชื่อวาดวิริธ ไม่ใช่ซะไมมาด"

คิวเรียวได้รูปของเขาขมวดซิดเข้าหากัน ดวงตาสีฟ้าอ่อนอมเทาเพ่งมองเธอนิ่ง เปลี่ยนลึนถามกลับด้วยภาษาเดียวกัน

"คุณ...ไม่ใช่ซะไมมาด...นั่นหรือ"

คนถูกถามส่ายหน้าแรงจนผมที่รวบเป็นหางม้าเอาไว้สะบัดไปมาตอบเสียงหนักแน่น

"ไม่ใช่ค่ะ"

"น่าแปลก"

ชายหนุ่มพึมพำเบาๆ กับตัวเอง ความพิศวงปรากฏชัดบนใบหน้าจริงอยู่ว่าชาวยุโรปส่วนใหญ่ไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างของใบหน้าชาวเอเชียได้ แต่เขาซึ่งทำงานละเอียดอ่อนอย่างศิลปะ และยังมีคามทรงจำแบบภาพถ่ายไม่น่าจะจำผิดพลาดได้ โดยเฉพาะดวงตากลมโตได้รูปสวยราวกับตากวางภายใต้ขนตาหนาเป็นแพที่โดดเด่นบนใบหน้ารูปไข่เรียวก่อนข้างยาวและสมมาตร จมูกโด่งและ

ปลายมน ริมฝีปากอím ผมสีดำสนิทราวกับสีของยามราตรีในฤดูหนาว
ผิวสีน้ำตาลอ่อนๆ คล้ายกับน้ำชาเอิร์ลเกรย์ที่ใส่นมเข้าไปเกินครึ่ง และ
รูปร่างสูงปานกลางประมาณหนึ่งร้อยหกสิบห้าเซนติเมตร

...ผู้หญิงที่งดงามเหมือนกับภาพวาด

ดูอย่างไรก็เป็นละไมมาดซัดๆ

แต่...เมื่อเจ้าตัวบอกว่าไม่ใช่ ก็...ยอมไม่ใช่

ที่สำคัญ...ผู้หญิงไทยที่เขาเคยพบอ่อนหวานบอบบาง ไม่ใช่
มันใจจนเกือบกระด้าง ยิ่งไม่สามารถพูดภาษาฝรั่งเศสคล่องแคล่วด้วย
สำเนียงชาวใต้ได้อย่างคนที่อาศัยอยู่ในฝรั่งเศสมาชั่วชีวิตเหมือนกับ
ผู้หญิงหน้าตาเหมือนกันราวกับแกะซึ่งบุกมาหาเขาโดยไม่ได้นัดหมาย
คนนี่แน่ๆ

อีกอย่าง...เมื่อพิจารณาดีๆ แล้ว แววดตาของผู้หญิงทั้งสองคน
ต่างกัน

แววดตาของละไมมาดอ่อนหวาน เย็นฉ่ำเหมือนสายน้ำ

แววดตาของวาดวิริณเปล่งประกาย ร้อนแรงเหมือนเปลวไฟ

...จำคนผิด

เป็นคำอธิบายที่สมเหตุสมผลที่สุด และมันก็ทำให้ชายหนุ่มรู้สึก
อยากจะเขกศีรษะตัวเองเต็มทน พอได้เห็นดวงตากว้างที่มองตรงมา
อย่างกึ่งอ้อนวอนกึ่งคาดคั้นก็อยากจะถอนใจยาวๆ ลักร้อยครั้ง ไม่ต้อง
ให้เธอเอ่ยปากบอกเขาก็รู้ได้ว่าเธอมีเรื่องมาขอให้เขาช่วย ซึ่งมันก็คง
จะเกี่ยวกับภาพวาดในกล่องขนาดยาวที่เธอกำเอาไว้แน่นจนมือแดงไป
หมดนั้นแหละ

ถ้าเธอมาในเวลาอื่น เห็นแก่ที่เธอมีรูปร่างหน้าตาเหมือนคนที่
เคยช่วยเขา เขาอาจจะยอมช่วยเธอ แต่...เมื่อเธอมาผิดเวลาเช่นนี้ เขา
มีแต่จะต้องปฏิเสธ

"คุณวาดวิริณ..." เขาเริ่มต้น

"คุณลุงคะ ฉันมีเรื่องมาขอรับรอง..."

หญิงสาวรีบบอก ไม่ยอมเปิดโอกาสให้เขาได้พูดต่อราวกับรู้ว่า
เขาจะพูดอะไร พลังเปิดกล่องภาพวาดที่ถือเอาไว้ ค่อยๆ หยิบ
ภาพวาดที่อยู่ในนั้น ค่อยๆ ออกมาอย่างทะนุถนอม

...นั่นไง

ลูกลอบอุทานอย่างเหนื่อยหน่ายอยู่ในใจ

ขณะที่กำลังนึกว่าควรจะใช้คำพูดปฏิเสธอย่างไรดี คำว่า 'ไม่'
ก็ถูกกลืนหายลงไปในลำคอ เมื่อเขาได้เห็นภาพขนาดใหญ่ที่อยู่ในมือ
ของวาดวิรัตน์เต็มสองตา

...Danse Macabre

ตัวอย่าง

บทที่ 3

ตัวอย่าง

"ฉันอยากรบกวนคุณให้ช่วยดูภาพนี้เป็นของจริงหรือไม่ ราคาแพงไหม ถ้าเป็นของจริงและราคาแพง คุณจะช่วยกรุณาวาดภาพเลียนแบบภาพนี้ให้ฉันได้หรือไม่ ใช้เวลานานแค่ไหน จะคิดค่าจ้างสักเท่าไร และคุณพอจะติดต่อหาผู้ซื้อให้ฉันได้ไหม...คะ"

วาดวิรัณยิณคำถามเป็นชุดโดยแทบไม่เว้นจังหวะหายใจ ใจของเธอร้อนรุ่มจนไม่ทันสังเกตสายตาดิ้นตะลึงของเขา พอถามครบตามที่ต้องการ เธอก็จ้องเขาเป้งอย่างรอคอยคำตอบ

ลูคค่อยๆ ขยับตัวเข้าไปใกล้ที่ละก้าวช้าๆ ด้วยอาการคล้ายคนถูกสะกดจิต โนม้ตัวลงไปจนใบหน้าแทบจะชิดกับภาพวาดในมือของเธอด้วยหัวใจที่เต้นแรงจนแทบจะกระเด็นออกมาเต้นระบำข้างนอกพร้อมกับ 'Bishop' และ 'Death' ซึ่งอยู่ในภาพนั้น

"คุณได้ภาพนี้มาอย่างไร" เขาถามเสียงเบาจนแทบจะเป็นกระซิบ

เธอเอียงคอเล็กน้อย ตอบไปตามตรง "เป็นมรดกของครอบครัวคะ บรรพบุรุษของฉันได้รับมาจากชาวเอสโตเนียที่อพยพเข้ามาในฝรั่งเศสสมัยที่ถูกสหภาพโซเวียตรุกรานและยึดครอง ภาพนี้อยู่กับ

ครอบครัวของฉันมาหลายสิบปีแล้ว"

...เอสโตเนีย...แหล่งที่มาถูกต้อง

"ผมขอดูภาพวาดนี้อย่างละเอียดในสตูดิโออีกทีได้ไหมครับ"

"สตูดิโอของคุณอยู่ที่ไหนคะ"

"ข้างบนครับ"

"ข้างบน...หรือคะ"

หญิงสาวทวนคำถาม ชะง่อมองข้ามไหล่ของเขาไปยังบันไดที่
นำขึ้นสู่ชั้นบน ซึ่งดูเหมือนจะเป็นสถานที่ส่วนตัวอันมิดชิดของเจ้าของ
แฟลต และกลอกตาไปยังทางออก

ชายหนุ่มยิ้มอย่างไม่ถือสาเกี่ยวกับกิริยาและแววตาที่ทำให้เขานึกถึง
แมวจรจัดที่เขาเคยยื่นปลาแห้งในมือให้ มันทำท่าก้ำกั๊ก กลั้วๆ ความ
หิวโหยและความหวาดหวั่นต่อผู้กักอยู่ในใจของมันอย่างเห็นได้ชัด
พอเขายื่นมือออกไป มันก็ถอยห่าง พอเขาหดมือกลับมา มันก็ค่อยๆ
ขยับเข้าใกล้

เขาจึงทดลองยื่นมือไปจะรับภาพวาดจากเธอ และก็ได้เห็นเธอ
ส่ายหน้าดิ๊ก สีหน้าบอกชัดว่ายังไม่ไว้ใจเขาพอที่จะปล่อยให้ภาพวาด
ห่างจากมือ

"ฉันจะถือขึ้นไปเองค่ะ"

ได้ยินแบบนั้นเขาก็ยกไหล่ชนิดๆ และเดินนำขึ้นไปก่อนโดยไม่ได้
หันกลับไปมอง รู้ดีว่า...จะอย่างไรก็ตามความหิวโหยก็ต้องเป็นฝ่ายชนะอยู่ดี

'สตูดิโอ' ของลูกเป็นอีกอย่างหนึ่งซึ่งต่างไปจากที่วาดวิจิตรภาพ
เอาไว้

มันดูไม่เหมือนสตูดิโอวาดภาพหลายแห่งที่เธอเคยเห็น ซึ่งจะ
เป็นห้องเล็กๆ รกๆ เปราะเปื้อนไปด้วยสี มีขาตั้งวางระเกะระกะและ
ภาพวาดครึ่งๆ กลางๆ มากมาย ดังนั้นจึงแปลกใจไม่น้อยเมื่อเดิน

ขึ้นบันไดจากชั้น ground มาโผล่ที่ชั้นหนึ่งแล้วพบกับห้องกว้างขวาง
ทันสมัย สว่างไสวและกินบริเวณทั้งชั้น

ฝาผนังติดกับบันไดชั้นลงมีทั้งตู้เก็บของแบบธรรมดาและตู้
เก็บของรักษาอุณหภูมิและความชื้นวางเรียงรายเต็มความกว้างจรด
เพดาน ฝั่งตรงข้ามติดหน้าต่างใสบานใหญ่ทั้งหมดเพื่อให้แสงธรรมชาติ
จากด้านนอกสอดส่องเข้ามาได้อย่างเต็มที่ ลมปลายฤดูใบไม้ผลิพัดผ่าน
ช่องว่างที่แน่นไว้น้อยๆ พัดผ้ามาขึ้นในซึ่งเป็นผ้าลูกไม้โปร่งสีขา
วลิวไสว

ฝาผนังด้านซ้ายมือเป็นตู้หนังสือแบบบิลท์อินทั้งแถบ อัดแน่นไป
ด้วยหนังสือเต็มชนิด หลากหลายแขนง ไม่ว่าจะเป็นหนังสือเกี่ยวกับศิลปะ
ทุกชนิด ไล่ตั้งแต่ภาพวาด เกะสลัก ปูนปั้น เครื่องเงิน เครื่องประดับ
หนังสือประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ อุตชีวประวัติ เศรษฐศาสตร์
การตลาด หนังสือวิชาการอื่นๆ หนังสือท่องเที่ยว ไปจนถึงหนังสือ
นิตยสารพัดแนว

ใครบางคนเคยกล่าวไว้ว่าคุณสามารถรู้จักใครสักคนจากหนังสือ
ที่เขาอ่าน เธออยากจะถามใครคนนั้นสักว่าถ้าเห็นแบบนี้แล้วจะบอก
ได้ไหมว่าเจ้าของหนังสือทั้งหมดนี้เป็นคนอย่างไร เพราะขณะนี้...เธอ
ไม่มีปัญญาระบุได้

ฝาผนังด้านขวามือมีโต๊ะไม้ตัวยาววางชิดตลอดแนวเช่นกัน ฝั่ง
ใกล้กับหน้าต่างมีอุปกรณ์หน้าต่างาเหมือนกับสำนักงานทันสมัยทั่วไปจัด
ไว้อย่างเป็นระเบียบ ไม่ว่าจะเป็นคอมพิวเตอร์ของแม่ก็ซึ่งเหมาะกับ
งานด้านกราฟิกหน้าจอมโหฬารสองเครื่อง เครื่องพรีนเตอร์ เครื่อง
สแกนเนอร์ เครื่องถ่ายเอกสาร ตรงกลางเป็นพื้นที่ว่าง ส่วนฝั่งใกล้
กับบันไดได้อารมณ์เหมือนกับโต๊ะทำงานของดยุกหรือบารอนสมัยก่อน
เพราะมีทั้งโคมไฟและนาฬิกาแบบเก่า ตู้ไม้สลักลายเล็กๆ รวมทั้ง
ลูกโลกขนาดย่อมวางอยู่

กึ่งกลางห้องมีขาตั้งซึ่งมีภาพทิวทัศน์ของท่าเรือสมัยก่อนแขวนเอาไว้หนึ่งภาพ คงเป็นภาพที่เขากำลังซ่อมแซมค้างอยู่ ตรงหน้าภาพนั้นมีเก้าอี้วางอยู่หนึ่งตัว ข้างๆ เก้าอี้เป็นโต๊ะเล็กวางอุปกรณ์สำหรับใช้ในการวาดภาพ

ที่โดดเด่นที่สุดน่าจะเป็นแซนเดอเลียคริสตัลชอโตที่ห้อยลงมาจากเพดาน ถ้าเปิดไฟขึ้นมาในความมืดคงจะสะท้อนแสงไฟเป็นประกายระยิบระยับ ทอดเงาเป็นลวดลายสวยไปทั่วห้อง

ในแง่ของที่ทำงานและที่อยู่อาศัย...สถานที่แห่งนี้มีครบเกือบทุกอย่าง ยกเว้น...ภาพถ่ายหรือประกาศนียบัตรต่างๆ ที่แสดงถึงตัวตนของผู้เป็นเจ้าของ

หญิงสาวได้แต่ยืนคว้างอยู่ใกล้ๆ กับบันได มองเขาจัดการเคลียร์พื้นที่บนพื้น เดินไปเปิดลิ้นชักตู้เก็บของ หยิบถุงมืออย่างบางๆ แบบที่เธอเคยเห็นแพทย์ พยาบาล หรือนักวิทยาศาสตร์ใช้มาสวมเอาไว้ แล้วก็เดินกลับมาที่เธอ

"ส่งภาพวาดให้ผมสิครับ"

คราวนี้เธอทำตามอย่างว่าง่าย และเดินตามเขาไปยังบริเวณที่ว่างซึ่งเขาค่อยๆ บรรจงจัดการคลี่ภาพวาดวางแผ่ลงบนพื้นตรงนั้น หลังจากนั้นชายหนุ่มก็คล้ายกับลืมเลือนไปแล้วว่ามีเธออยู่ในห้อง สมมติทั้งหมดของเขาจัดจ้อยอยู่กับภาพวาดตรงหน้า วัดขนาดอย่างละเอียด ใช้แว่นขยายส่องดูลักษณะการบิดปลายแปรง โทนสี ขนาดของเม็ดสี และรอยแตกของมันทุกตารางเซนติเมตร สลับกับการถอยห่างออกมาเฉียงคอมองในภาพรวม ขึ้นตอนสุดท้าย...เขาใช้ค้อนตอนมัดชุบแอลกอฮอล์ขยับจะแตะลงบนภาพวาด

"คุณทำอะไรนะ" เธอถามอย่างตกใจ เกรงว่าเขาจะทำให้ภาพเกิดความเสียหาย

"เป็นวิธีตรวจสอบพื้นฐานเพื่อดูว่าเป็นภาพเก่าหรือใหม่ สีที่ติด